

Arrest

nr. 157 703 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 april 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat O. GRVY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 januari 2015 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). De aanvraag werd gebaseerd op een ziekte van N.B, het oudste minderjarige kind van verzoekers waarbij wordt vermeld dat hij zwaar gehandicapt is en voortdurende zorgen nodig heeft voor het leven, dat de

verzorging stagnatie van de ziekte meebrengt en dat deze zorgen niet afdoende kunnen worden gegeven in Armenië waar de behandeling tot een verslechtering van de medische toestand leidde.

Op 13 februari 2015 adviseerde de ambtenaar-geneesheer dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Op 23 februari 2015 werd de aanvraag geweigerd. Deze beslissing is de bestreden beslissing die verzoekers op 11 maart 2015 ter kennis werd gebracht, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.01.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

B.A.(...)

G.R.(...)

B.N.(...)

B.A.(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 13.02.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers aan als volgt:

“Middelen genomen uit de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, en uit de schending van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals van de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel waardoor de administratieve overheid gehouden is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak en schending van artikel 3 van het Europees verdrag van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden;

Voor zover :

Overwegende dat de Algemene Directie Dienst Vreemdelingenzaken aan mijn verzoekers op 11.03.2015 een beslissing gekend gemaakt heeft die hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, onontvankelijk verklaard met als reden dat het medisch getuigschrift dat getoond werd, het niet toelaat aan te tonen dat betrokkene aan een ziekte lijdt, in zulk een staat dat deze een risico van vernederende of onmenselijke behandeling zou meebrengen, wanneer er een aangepaste behandeling bestaat in haar land van herkomst of in het land waarin zijn verblijven;

Dat om tot deze conclusie te komen, de Dienst vreemdelingenzaken zich gegrond heeft op een verslag van Dokter B., arts-adviseur van de Diens Vreemdelingenzaken, met als datum 13.02.2015;

Terwijl :

In overweging dat artikel 9ter, §1 van de wet van 15 december 1980 aanduidt dat "de vreemdeling die in België verblijft en die over een identiteitsdocument beschikt en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat ze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk vragen bij de Minister of zijn gemachtigde";

Dat om te bepalen of de vreemdeling die beroep maakt op deze beschikking, aan de criteria die zo vastgesteld zijn beantwoordt, beslist het tweede lid van deze paragraaf dat "de vreemdeling gehouden is alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het vermelde risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst of in het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaargeneesheer die een advies daaromtrent verschaft. Deze kan, indien nodig, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies van deskundigen inwinnen".

Dat er daarna aangewezen is te herinneren dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht die op de administratieve autoriteit rust, alleen maar met zich meebrengt de verplichting de verzoekende partij in te lichten van de redenen die tot de bestreden akte gevoerd hebben, nochtans onder voorbehoud dat de motivering, zelfs op impliciete maar zekere wijze beantwoordt op de essentiële argumenten van verzoeker;

Dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht waaraan de administratieve autoriteit gehouden is, het aan de bestemming van de beslissing moet toelaten de reden te kennen waarop deze gegrond is, zelfs impliciet zonder dat de autoriteit nochtans gehouden is, zelf deze reden uit te leggen;

Dat het dus voldoende is, dat de beslissing op duidelijke en niet dubbelzinnige wijze de redenering van zijn auteur toont, om de bestemming van de beslissing toe te laten de rechtvaardiging van de beslissing te begrijpen en indien nodig deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en aan de bevoegde rechtsmacht, in dit geval uw Raad, toe te laten haar controle erover uit te oefenen.

Overwegende dat tegenpartij beschouwt dat de ziekte van mijn verzoekster kennelijk niet overeenkomt met een ziekte in de zin van §1, lid 1ste die aanleiding kan, geven aan het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de wettelijke bepaling van artikel 9 ter;

Overwegende dat dat deze vaststelling helemaal in tegenstrijding is met het advies van de dokter van mijn verzoekster.

Overwegende dat mijn verzoekers, ter staving van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, laten gelden dat hun zoon zwaar gehandicapt is;

Dat de artsen de nadruk gelegd hadden op het feit dat hij op kinesitherapeutisch, ergotherapeutisch en logopedisch gebied behandeld moest worden;

Dat de verzoekers er ook een verslag van de kinesist bijgevoegd hadden waaruit duidelijk voortvloeide dat hij bedlegerig was, dat hij geen enkel beweging kon beheersen noch uitvoeren, ataxische bewegingen vertoonde, dat hij noch kan zitten noch rechtstaan, noch lopen, dat hij sinds zijn geboorte in de armen van zijn moeder blijft, daar hij geen recht had op een rolstoel.

Dat bovendien, ter staving van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, zij talrijke stukken getoond hadden waaruit duidelijk bleek dat een opname in Mazedonië niet mogelijk was.

In overweging dat uw Raad zeker zal vaststellen dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken beschouwt dat de ziekte waaraan de zoon van verzoekers lijdt, thans geen risico meebrengt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit;

Overwegende dat mijn verzoekers deze beoordeling helemaal betwisten.

Dat ze laten gelden dat klaarblijkelijk de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken het geheel van de documenten die aan de aanvraag tot machtiging tot verblijf gevoegd werden, niet onderzocht heeft;

Dat de artsen van mijn verzoekers het nadruk gelegd hebben op de opvangst, die essentieel is voor zijn pathologie.

Overwegende dat de medische stukken die getoond werden, het feit vermeldde dat de zoon van mijn verzoekers een ernstige pathologie toonde waarvoor een medicamenteuze behandeling nodig is;

Dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, dit aspect nooit onderzocht heeft;

Dat deze manier te handelen helemaal ontoelaatbaar is en door uw Hoge Rechtscollege gestraft zal moeten worden;

In overweging dat in dit geval, het uw Raad toekomt vast te stellen dat de bestreden akte gemotiveerd wordt door referentie aan artikel 9ter § 3 4° van de wet van 15 december 1980;

In overweging dat de genomen beslissing vermeldt dat het medische getuigschrift het niet toeliet vast te stellen dat betrokken aan een ziekte lijdt in zulk een staat dat deze een reëel risico meebrengt voor haar leven of haar fysieke integriteit;

In overweging dat mijn verzoekster beweert dat deze conclusie niet aangepast is, gezien de elementen die zij aan tegenpartij meegedeeld had;

Dat de motivatie die aangehouden werd door verzoekende partij klaarblijkelijk gestereotypeerd is;

Dat tegenpartij zich tevreden gesteld heeft door het advies van de arts-adviseur over te nemen.

Dat uw Raad, in verschillende arresten, heeft kunnen vaststellen dat het beknopt karakter van de motivatie van tegenpartij, bij het indienen van een beroep tegen de beslissingen die de aanvraag 9ter, gebaseerd op artikel 9ter §3 4° onontvankelijk verklaard hebben, onaangepast waren en duidelijk gestereotypeerd zijn (zie in deze zin CCE 11/10/2012, Nr. 89.5098; ; CCE, 28/09/2012, nr. 88.537 ; CCE, 27/09/2012, nr. 88.390 ; CCE, 27/09/2012, nr. 88.396 ; CCE, 27/09/2012, nr. 88.341) ;

Dat het verslag opgesteld door de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken het niet toelaat na te zien of hij een ernstig examen uitgevoerd heeft om te kunnen bepalen of de ziekte van mijn verzoekster niet van dien aard was een echt risico mee te brengen voor haar fysieke integriteit of een, echt risico van onmenselijke of vernederende behandeling gezien de prognose die vastgesteld werd door de dokter van mijn verzoekster, in geval van terugkeer in het land van herkomst en vermeld in de aangehaalde medische getuigschriften;

Dat de motivatie van de genomen beslissing, alleen maar gegrond op dit onvolledig verslag van deze arts-adviseur, als onvoldoende beschouwd moet worden, ten opzichte van artikel 9ter §3 4° van de wet en miskent de draagwijdte van de beschikkingen van de middelen;

Dat uit de hier aangehaalde elementen voortvloeit dat in dit geval, de beslissing die genomen werd, de beschikkingen van de middelen schendt en dat men mag beschouwen dat er een risico bestaat van schending van artikel 3 van het EVRM.

Dat er geen individualisatie is van de situatie, daar tegenpartij zich tevreden stelt, om te weigeren recht te doen aan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, te verwijzen naar het advies van zijn arts-adviseur;

Dat er door tegenpartij geen examen gevoerd werd wat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen voor de zoon van mijn verzoekers, in geval van terugkeer in zijn land van oorsprong betreft;

Indien dit het geval geweest zou zijn, moest tegenpartij zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de zorgen, die nodig zijn voor de toestand van de zoon van mijn verzoekers onderzocht hebben;

Dat in dit geval, geen onderzoek gevoerd werd, en dat tegenpartij niet ernstig verwerpt dat er in geval van verwijdering van het grondgebied, er een risico bestaat van onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM.

Dat tegenpartij zich tevreden gesteld heeft door te verwijzen aan art. 3 van het EVRM.

Dat deze motivering niet geldig is;

Dat uw rechtsmacht al beschouwd heeft, dat door de bewoording van art. 9ter van de wet van 15 december 1980 aan te nemen, de wetgever tegenpartij heeft willen verplichten tot een controle van de aangevoerde pathologieën, die breder is dan degene die voortvloeit van de rechtspraak van het Europees Hof van de rechten van De Mens, die vermeld wordt in het advies van de arts-adviseur.

Dat ten opzichte van deze vaststelling, het aangewezen is te concluderen tot een schending van de beschikkingen van de middelen;

Dat dus uit de hierboven aangehaalde elementen voortvloeit, dat de beslissing die genomen werd, de beschikkingen van de middelen schendt en dat men ook mag beschouwen dat er een risico van schending van artikel 3 van het Europees verdrag van de rechten van de Mens niet uitgesloten is.

Dat dit artikel vermeldt dat "niemand aan onmenselijke of vernederende behandelingen onderworpen mag worden;"

Dat tegenpartij de moeite niet genomen heeft de gevolgen te onderzoeken, in geval van stopzetting van de behandeling van mijn verzoekers en dat er complicaties mogelijk kunnen zijn in geval van stopzetting van de behandeling;

Dat er dus schending is van de beschikkingen van de middelen, element dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die aan mijn verzoekers betekend werd, rechtvaardigt."

2.2. Verweerder betoogt in de nota met opmerkingen het volgende:

"Betreffende de vermeende schending van de artikels 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat verwerende partij gelden dat bij lezing van het verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat

deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698). Het voorliggend verzoekschrift impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De feitelijke en juridische vermeldingen op de bestreden beslissing laten verzoekende partij wel degelijk toe kennis te hebben van de grand op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd, verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

Volgens verzoekende partij zou de motivatie van de bestreden beslissing eveneens gestereotypeerd zijn. Verzoekende partij kan hier geenszins gevolgd worden. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, zulks kan eenvoudigweg niet dienstig worden betwist.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering (quod non in casu), dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Verzoekende partij roept het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in en het feit dat de administratieve overheid gehouden is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak.

Wat dit laatste betreft, kan verwerende partij de verzoekende partij bijtreden, maar verzoekende partij laat na aan te geven op welk punt de bestreden beslissing tekort zou schieten.

Verwerende partij werpt hier ook op dat "het beginsel van behoorlijk bestuur" als dusdanig niet bestaat. Er bestaan immers meerdere algemene beginselen van behoorlijk bestuur en het is aan verzoekende partij om aan te geven welke beginsel(en) zij geschonden acht en waarom. Gezien nadere toelichting hieromtrent ontbreekt, kan men van verwerende partij niet verwachten dat zij uit deze algemene verwijzing zou gaan distilleren welk(e) beginsel(en) verzoekende partij bedoelt. Verwerende partij zal hier dan ook niet verder op ingaan.

Verzoekende partij houdt voor dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden omdat de zoon N. wel degelijk zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat de stopzetting van de behandeling wel degelijk de psychische en fysieke integriteit in het gedrang zou brengen, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing te lezen valt.

in antwoord op de kritiek van verzoekende partij, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan men lezen op wie dit artikel van toepassing is, namelijk op "de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst en die lijdt aan een ziekte op een wijze dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Voorts, meer bepaald in artikel 9ter §3, 4°, wordt gesteld dat de gemachtigde de aanvraag in toepassing van artikel 9ter onontvankelijk verklaart in het geval dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid.

De gemachtigde heeft dus de door verzoekende partij ingediende medische stukken overgemaakt aan de arts-adviseur opdat deze een advies kon geven betreffende de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft de medisch getuigschriften die door verzoekende partij werden voorgelegd geëvalueerd, maar besloten dat de ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid en dat deze ziekte dan ook geen aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Het gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest, of meerdere attesten, heeft voorgelegd, maakt daarom nog niet dat de aanvraag daarom onontvankelijk en gegrond moet worden verklaard, anders zou immers geen advies moeten worden gegeven door de arts-attaché.

In casu heeft de arts-adviseur in zijn advies van 13.02.2015 melding gemaakt van de volgende elementen (eigen onderlijning):

"Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) dd. 29.10.2014 en de bijlagen 27.10.2014, 12.09.2014, 28.08.2014, 03.09.2014 en 15.10.2014 blijkt dat betrokkene vermoedelijk zou lijden aan een genetische ziekte met mentale en motorische achterstand. Deze problematiek houdt evenwel, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen

dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Derhalve moet worden vastgesteld dat het medisch dossier zoals het voorligt, momenteel niet aantoonbaar dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan vormen tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

Verzoekende partij verwijt de gemachtigde dat deze zich ermee tevreden heeft gesteld door dit advies van de arts-adviseur over te nemen. Gezien het voormeld advies, kan het echter niet als onredelijk worden beschouwd dat de gemachtigde het advies heeft gevolgd.

Bovendien merkt verwerende partij op dat het de wettelijke taak is van de arts-adviseur om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter §1 eerste lid dewelke aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf. Deze controletaak staat volledig los van de genezende taak van de behandelende arts van de vreemdeling.

Er wordt ook geen verplichting opgelegd aan de arts-adviseur om concreet te motiveren om welke reden eventueel wordt afgeweken van de voorgelegde medische stukken, deze heeft de vrijheid om niet akkoord te gaan met het standpunt van de behandelende arts van de vreemdeling.

Verzoekende partij haalt eveneens aan dat er geen rekening zou zijn gehouden met een opvolging van de behandeling met de juiste medicijnen, het feit dat er kinesitherapie, ergotherapie en logopedie nodig zouden zijn teneinde de situatie van bedlegerigheid te verbeteren.

Een machtiging tot verblijf op grond van medische motieven gebeurt volgens de eerder genoemde wetsbepaling echter niet om de opvolging met medicijnen en een verbetering van algemene gezondheidstoestand te garanderen, maar enkel indien de persoon op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat, zelfs zonder behandeling, er geen onmiddellijk gevaar is voor het leven of fysieke integriteit van de zoon.

Het feit dat verzoekende partij het niet eens is met het advies van de arts-adviseur, betekent geenszins dat de bestreden beslissing op onwettige wijze zou zijn genomen.

Verzoekende partij laakt ook dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen voor de zoon in het land van herkomst.

Verwerende partij werpt op dat verzoekende partij geheel voorbij gaat aan de concrete overweging van de arts-adviseur die in zijn advies uitdrukkelijk gesteld heeft "dat er zelfs zonder behandeling in het land van herkomst geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling".

Verzoekende partij kan dan ook niet verwachten dat er in deze omstandigheid uitgebreid onderzoek zou zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, zulk een grondig onderzoek drong zich immers niet op.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, laat verwerende partij gelden dat er de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dit middel hier dan ook niet relevant is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft terecht geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Dit gebeurde zonder miskennis van voornoemd artikel of van de motiveringsplicht.

De aangevoerde middelen kunnen niet worden aangenomen."

2.3. Verzoekers voeren met de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij geven aan dat zij niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekers betogen onder meer dat zij bij hun aanvraag van 19 januari 2015 een medisch verslag hebben voorgelegd waaruit blijkt dat hun zoontje wel degelijk zwaar gehandicapt is en dat de artsen de nadruk hebben gelegd op het feit dat hij op kinesitherapeutisch, ergotherapeutisch en logopedisch gebied behandeld moet worden, doch dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 13 februari 2015 niet heeft geantwoord op de behandeling en de opvang die essentieel zijn voor zijn pathologie. Verder betogen verzoekers dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en is luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 februari 2015.

Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de onontvankelijkheidsbeslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoeker immers toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de verweerder genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

Uit het betoog ter ondersteuning van de middelen blijkt dat verzoekers zich richten tegen het advies dat de ambtenaar-geneesheer op 13 februari 2015 uitbracht in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dit advies dat zich in het administratief dossier bevindt, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.01.2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 29/10/2014 + bijlagen 27/10/2014, 12/09/2014, 28/08/2014, 03/09/2014 en 15/10/2014 blijkt dat betrokkene vermoedelijk zou lijden aan een genetische ziekte met mentale en motorische achterstand . Deze problematiek houdt evenwel, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoont dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoekers overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard *“indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”.*

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226 651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs.229.072 en 229.073).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 december 2006, dat artikel 9ter in de vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM (*Parl.St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34*), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die - althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft - een autonome, nationale bepaling is (cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs.229.072 en 229.073).

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633). Artikel 53 van het EVRM laat immers aan de lidstaten de mogelijkheid om aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht een ruimere bescherming te bieden dan deze vereist door het Verdrag.

Aangaande de vraag of de ziekte van verzoekers' kind een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 13.02.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Uit het hierboven vermeld advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat enkel werd nagegaan of er een acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Uit dit advies en uit de bestreden beslissing blijkt dat niet afzonderlijk werd onderzocht of de ziekte van verzoekers' kind een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De enige concrete vaststelling die de ambtenaar-geneesheer deed, betreft de vaststelling dat betrokkene “vermoedelijk” zou lijden aan een genetische ziekte met mentale en motorische achterstand, dat de aandoening echter, met of zonder behandeling geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Een ruimer onderzoek dat betrekking heeft op de tweede hypothese van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt geenszins uit de verdere bewoordingen van het advies. Deze bewoordingen laten enkel toe vast te stellen dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat het vaststellen van het ontbreken van een actueel en reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit volstaat om de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd door het gestelde in het advies zelf dat de aandoening geen dringende maatregelen vereist zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan en *“Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoonst dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.”*

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan evenwel niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt, hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De ambtenaar-geneesheer verbindt de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf aldus volledig aan de vraag of er actueel een reëel gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit en aan de vereiste drempel opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld bij uitwijzing van een vreemdeling. Deze handelswijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in strijd met deze wetsbepaling. Aangezien de bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, volledig is opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer, is zij met dezelfde onwettigheid behept.

De bestreden beslissing steunt op een deductie van de ambtenaar-geneesheer, die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De toelichting in de nota met opmerkingen dat het advies uitdrukkelijk vermeldt *“dat er zelfs zonder behandeling in het land van herkomst geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling”* klemmt met de inhoud van het advies *“Deze problematiek houdt evenwel, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.”*, zoals hierboven besproken.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van de middelen dringt zich bijgevolg niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS